

**คำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีตกลงร่วมกันในธุรกิจนำเข้าและจำหน่ายคอมพิวเตอร์ (คดีอาญา)**

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า	ผู้กล่าวหา
บริษัท ว. (ประเทศไทย) จำกัด	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑
นาย ส๑.	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒
บริษัท ซ. (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓
นาย พ.	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔
บริษัท อ. (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕
นาย ส๒.	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๖

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๗ (๓) (๗) (๑๐) , มาตรา ๕๑ , มาตรา ๕๔
พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๔ (๒) , มาตรา ๗๒ , มาตรา ๗๗
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ได้รับแจ้งเบาะแสจากผู้ประกอบธุรกิจจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘ เกี่ยวกับการตกลงร่วมกันระหว่างผู้ประกอบธุรกิจจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ ให้มีการนำเข้าและจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) เฉพาะเครื่องที่ติดตั้งโปรแกรมระบบปฏิบัติการวินโดวส์ (Preloaded Windows ๑๐๐%) เท่านั้น ส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ไม่สามารถสั่งซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) ที่เป็นเครื่องเปล่า (ระบบ DOS) ซึ่งไม่ได้ติดตั้งระบบปฏิบัติการวินโดวส์ เพื่อจำหน่ายได้ตามปกติ และสำนักงานฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้วเห็นว่า พฤติกรรมดังกล่าวอาจนำไปสู่การผูกขาดในตลาดระบบปฏิบัติการอันเป็นพฤติกรรมการฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า การกระทำระหว่างผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวเป็นการกระทำในตลาดสินค้าเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) ซึ่งนำเข้าจากต่างประเทศสำหรับตลาดผู้บริโภคเท่านั้น และไม่มีสินค้าอื่นทดแทน โดยเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) เป็นสินค้าที่จำหน่ายทั้งประเทศโดยตัวแทนจำหน่ายหลักมีพฤติกรรมการประกอบธุรกิจโดยการสั่งนำเข้าสินค้าจากผู้ผลิต แล้วจำหน่ายต่อให้แก่ผู้ค้าปลีกเพื่อจำหน่ายปลีกให้แก่ผู้บริโภคทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ดังนั้น ขอบเขตที่พิจารณาในกรณีนี้เป็นขอบเขตตลาดทั้งประเทศไทย ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ ติดต่อกันด้วยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และกลุ่มแอปพลิเคชันไลน์ระหว่างผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นคู่แข่งและคู่ค้าในตลาดสินค้าคอมพิวเตอร์ และมีการประชุมหารือร่วมกันระหว่างผู้ประกอบธุรกิจ จำนวน ๔ ครั้ง เพื่อทำความตกลงร่วมกันให้มีการนำเข้าและจัดจำหน่ายเฉพาะเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งโปรแกรมระบบปฏิบัติการวินโดวส์มาจากโรงงานเพียงระบบเดียวเท่านั้น (Preloaded Windows ๑๐๐%) โดยผู้กล่าวหาที่ ๑ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ ซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายหลักและบริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ซึ่งเป็นผู้ค้าปลีกรายใหญ่ จะสั่งซื้อเฉพาะเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งโปรแกรมระบบปฏิบัติการวินโดวส์ (Preloaded Windows) มาจากโรงงาน

เพียงระบบเดียวเท่านั้น และบริษัท ส. จำกัด และบริษัท ข. (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นผู้ค้าปลีกรายย่อย จะร่วมกันสั่งซื้อเฉพาะเครื่องลักษณะดังกล่าวเท่านั้น หากผู้จำหน่ายและผู้ค้าปลีกรายใหญ่รายใดไม่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงจะร่วมกันหยุดสั่งซื้อสินค้าจากผู้ผลิตหรือตัวแทนจำหน่ายหลักรายนั้น การตกลงร่วมกันดังกล่าวของผู้ถูกร้องหาที่ ๑ ผู้ถูกร้องหาที่ ๓ และผู้ถูกร้องหาที่ ๕ เป็นการลดการแข่งขันระหว่างคู่แข่งในตลาด ซึ่งเล็งเห็นผล ได้ว่าทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) ที่เป็นเครื่องเปล่า (ระบบ DOS) ซึ่งไม่ได้ติดตั้งระบบปฏิบัติการ วินโดวส์ ลดลงหรือหายไปจากตลาดอย่างมีนัยสำคัญ ถือเป็นพฤติกรรมกรรมการทำความตกลงร่วมกันเพื่อควบคุมตลาด ซึ่งเข้าข่ายความผิดตามมาตรา ๒๗ (๓) การทำความตกลงร่วมกันเพื่อเข้าครอบครองตลาดหรือควบคุมตลาด และ ถือเป็นพฤติกรรมกรรมการกำหนดปริมาณของสินค้าที่ผู้ประกอบการธุรกิจแต่ละรายจะผลิต ชื่อ หรือจำหน่ายเพื่อจำกัด ปริมาณให้ต่ำกว่าความต้องการของตลาด ซึ่งเข้าข่ายความผิดตามมาตรา ๒๗ (๗) การกำหนดปริมาณของสินค้า หรือบริการที่ผู้ประกอบการธุรกิจแต่ละรายจะผลิต ชื่อ จำหน่าย หรือบริการ เพื่อจำกัดปริมาณให้ต่ำกว่าความต้องการ ของตลาด รวมทั้งมีพฤติกรรมตกลงร่วมกันเพื่อกำหนดวิธีปฏิบัติหรือเงื่อนไขเกี่ยวกับการซื้อหรือการจำหน่ายเครื่อง คอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) เพื่อให้ปฏิบัติเป็นแบบเดียวกันหรือตามที่ตกลงกัน ซึ่งเห็นได้ว่า เป็นการลด การแข่งขันระหว่างคู่แข่งในตลาดสินค้าคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) ที่อาจนำไปสู่การผูกขาดในตลาด อย่างมีนัยสำคัญ อันเป็นพฤติกรรมที่เข้าข่ายความผิดตามมาตรา ๒๗ (๑๐) โดยกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการซื้อหรือการจำหน่ายสินค้าหรือการบริการเพื่อให้ปฏิบัติเป็นแบบเดียวกันหรือตามที่ตกลงกัน ดังนั้น พฤติกรรมดังกล่าวจึงเป็นความผิดตามมาตรา ๒๗ (๓)(๗)(๑๐) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ออก มาใช้บังคับในภายหลัง และได้เปลี่ยนแปลงลักษณะแห่งการกระทำอันเป็นความผิด แต่ยังคงบทกำหนดโทษ ที่ได้ กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษทางอาญา จึงสามารถนำพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายเดิมได้ แต่ต้องนำกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณมาใช้บังคับตามมาตรา ๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา การกระทำของผู้ถูกร้องหาที่ ๑ ผู้ถูกร้องหาที่ ๓ และผู้ถูกร้องหาที่ ๕ เป็นลักษณะ การกระทำความผิดฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจอื่น ที่แข่งขันในตลาดเดียวกันกระทำการอันเป็น การผูกขาด หรือลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดโดยจำกัดปริมาณของสินค้าหรือบริการที่ผู้ประกอบการ แต่ละรายจะผลิต ชื่อ จำหน่าย หรือบริการตามที่ตกลงกันตามมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขัน ทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ เช่นเดียวกัน โดยให้รับโทษตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากเป็นกฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด

กรณีผู้ถูกร้องหาที่ ๒ ผู้ถูกร้องหาที่ ๔ และผู้ถูกร้องหาที่ ๖ ซึ่งเป็นบุคคลผู้รับผิดชอบ ในการดำเนินงานของนิติบุคคลผู้กระทำความผิดอาญา จะต้องรับผิดชอบกับผู้ถูกร้องหาที่เป็นนิติบุคคลนั้นด้วย ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อบุคคลผู้รับผิดชอบรับรู้ว่าผู้ถูกร้องหาที่ ๑ ผู้ถูกร้องหาที่ ๓ และผู้ถูกร้องหาที่ ๕ ซึ่งเป็นนิติบุคคลกระทำความผิดอาญาดังกล่าว แต่ยังกระทำการหรือ ละเว้นไม่สั่งการเพื่อยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดจึงต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ในความผิดนั้น ๆ ด้วย ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ดังนั้น ผู้ถูกร้องหาที่ ๒ ผู้ถูกร้องหาที่ ๔ และผู้ถูกร้องหาที่ ๖ ซึ่งเป็นบุคคลผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลจึงต้องรับผิดชอบร่วมกับนิติบุคคล ตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๕๔ (๒) และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๕ เป็นความผิดตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๕๔ (๒) และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ และผู้ถูกล่าวหาที่ ๒ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๔ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๖ กระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๕๔ (๒) มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงสั่งให้ฟ้องและส่งความเห็นพร้อมสำนวนไปยังพนักงานอัยการ

หมายเหตุ : ภายหลังจากการวินิจฉัยของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ผู้ถูกล่าวหาทั้ง ๓ บริษัทได้ขอเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ตามมาตรา ๗๙ แต่ปรากฏว่าตัวแทนจำหน่ายหลักจำนวน ๑ บริษัท ไม่ชำระค่าปรับตามที่คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าเปรียบเทียบ จึงส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งยุติการดำเนินคดีกับ ๒ บริษัทที่ชำระเงินค่าปรับที่เปรียบเทียบแล้ว ส่วนบริษัทที่ไม่ชำระเงินค่าปรับที่เปรียบเทียบ อัยการสูงสุดมีคำสั่งชี้ขาดให้ฟ้องและศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางสั่งลงโทษปรับ คดีถึงที่สุด

๔ มีนาคม ๒๕๖๔

คำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีการตกลงร่วมกันในธุรกิจนำเข้าและจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์
(กรณีพนักงานอัยการแนะนำให้ดำเนินคดี)

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
บริษัท ค. จำกัด (มหาชน)
บริษัท จ. จำกัด
บริษัท ค. จำกัด

ผู้กล่าวหา
ผู้ถูกกล่าวหา

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕, มาตรา ๕๔ (๒) , มาตรา ๗๒

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าได้ส่งสำนวนในคดี พร้อมความเห็นกรณีการตกลงร่วมกันในธุรกิจนำเข้าและจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ (คดีอาญา) โดยมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายหลักจำนวน ๓ บริษัท เป็นการกระทำความผิดฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจร่วมกับผู้ประกอบธุรกิจอื่นที่แข่งขันในตลาดเดียวกันกระทำการอันเป็นการผูกขาด หรือลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดโดยจำกัดปริมาณของสินค้าหรือบริการที่ผู้ประกอบธุรกิจแต่ละรายจะผลิต ซื้อมาจำหน่าย หรือบริการตามที่ตกลงกันตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงให้สั่งฟ้องและส่งความเห็นพร้อมสำนวนไปยังพนักงานอัยการ ต่อมาตัวแทนจำหน่ายหลักจำนวน ๓ บริษัท ได้ขอเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ตามมาตรา ๗๔ แต่ปรากฏว่ามีตัวแทนจำหน่ายหลักจำนวน ๑ บริษัท ไม่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ จึงส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป พนักงานอัยการมีความเห็นว่านอกจากผู้ถูกกล่าวหาที่เป็นตัวแทนจำหน่ายหลัก ในกลุ่มของผู้ค้าปลีกรายใหญ่ เช่น บริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ก็สามารถสั่งซื้อสินค้าได้จากผู้ผลิตได้เช่นเดียวกันกับตัวแทนจำหน่ายหลักจึงมีสถานะที่อยู่ในตลาดเดียวกันกับตัวแทนจำหน่ายหลัก เมื่อมีการร่วมกันกำหนดมาตรการอันเป็นการจำกัดปริมาณของสินค้าหรือบริการที่ผู้ประกอบธุรกิจแต่ละรายจะจำหน่ายตามที่ตกลงกัน อันนำไปสู่การผูกขาดระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ และเป็นการกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการซื้อหรือการจำหน่ายสินค้าหรือการบริการเพื่อให้ปฏิบัติตามที่ตกลงกัน ตัวแทนจำหน่ายหลักและผู้ค้าปลีกรายใหญ่จึงต้องรับผิดชอบร่วมกัน จึงมีลักษณะเป็นผู้ประกอบธุรกิจในตลาดเดียวกัน และต้องรับผิดชอบเดียวกับผู้ถูกกล่าวหาที่เป็นตัวแทนจำหน่ายหลักแต่คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามิได้ดำเนินคดีกับบริษัทเหล่านี้ พนักงานอัยการเห็นควรให้คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าดำเนินคดีกับบริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ตามมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า ประการที่ ๑ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์แล้ว พบว่า บริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด เป็นผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายคอมพิวเตอร์ (ผู้ค้าปลีกรายใหญ่) ที่ยังคงมีสภาพนิติบุคคลอยู่ จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประการที่ ๒ กรณีการตกลงร่วมกันในธุรกิจนำเข้าและจัดจำหน่ายคอมพิวเตอร์ (คดีอาญา) ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๖๔ ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ผู้ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์ ตัวแทนจำหน่ายหลัก และผู้ค้าปลีก ต่างให้การยืนยันสอดคล้องกันว่า โครงสร้างตลาดสินค้าคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Notebook) แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่ ๑) ผู้ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์ ๒) ตัวแทนจำหน่ายหลัก และ ๓) ผู้ค้าปลีก โดยผู้ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นเจ้าของแบรนด์ที่มีสาขาประจำประเทศไทย ส่วนตัวแทนจำหน่ายหลักสั่งซื้อสินค้าจากผู้ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์มาจำหน่ายให้แก่ผู้ค้าปลีกต่าง ๆ ได้แก่ ผู้ค้าปลีก รายใหญ่ ผู้ค้าปลีกรายย่อย และห้างค้าปลีกขนาดใหญ่ เพื่อจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภค แต่อาจมีบางกรณีที่ ผู้ค้าปลีกรายใหญ่สามารถสั่งซื้อสินค้าตรงได้จากผู้ผลิตได้เป็นบางรุ่นที่เป็นสินค้าธุรกิจต่อธุรกิจ (Business-to-Business) และคำให้การของพยานผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ เห็นว่า การจะพิจารณาว่าผู้ค้าปลีกรายใหญ่ และตัวแทนจำหน่ายหลักอยู่ในตลาดเดียวกันหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาว่าผู้ประกอบการแต่ละระดับทำหน้าที่อะไร และหากจะอยู่ในตลาดเดียวกันนั้นจะต้องมีการแข่งขันเพื่อขายและช่วงชิงลูกค้าในกลุ่มเดียวกัน โดยตัวแทนจำหน่ายหลักส่งสินค้ามาจากผู้ผลิตเพื่อกระจายสินค้าเท่านั้นโดยขายให้กับผู้ค้าปลีก ไม่ได้ขายปลีกให้กับผู้บริโภคคนสุดท้าย ส่วนผู้ค้าปลีกรายใหญ่ส่งสินค้ามาจากตัวแทนจำหน่ายหลัก เพื่อขายปลีกให้กับผู้บริโภคคนสุดท้ายเท่านั้น แม้ว่าผู้ค้าปลีกรายใหญ่จะสามารถสั่งซื้อสินค้าจากผู้ผลิตได้โดยตรง ในบางรุ่นที่ตัวแทนจำหน่ายหลักไม่ส่งนำเข้ามาขายนั้น แต่ก็ส่งสินค้ามาขายปลีกให้กับผู้บริโภคคนสุดท้าย เท่านั้นและไม่ได้ทำหน้าที่กระจายสินค้าให้กับผู้ค้าปลีกรายอื่นเช่นผู้ตัวแทนจำหน่ายหลัก ดังนั้น แม้ผู้ค้าปลีก รายใหญ่มีอำนาจสั่งซื้อสินค้าได้เช่นเดียวกับตัวแทนจำหน่ายหลัก แต่ไม่มีสถานะอยู่ในตลาดเดียวกันกับตัวแทน จำหน่ายหลัก บริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ผู้ค้าปลีกรายใหญ่ไม่มีสถานะที่อยู่ใน ตลาดเดียวกันกับตัวแทนจำหน่ายหลัก ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

ประการสุดท้าย การกระทำของบริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ไม่มีสถานะที่อยู่ในตลาดเดียวกันกับตัวแทนจำหน่ายหลัก (Distributor) เป็นกรณีที่บริษัททั้ง ๓ ราย ไม่ได้ร่วมกับ ผู้ประกอบการอื่นซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายหลักที่แข่งขันในตลาดเดียวกัน ไม่เข้าองค์ประกอบความผิด ตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๔ จึงไม่เป็นการกระทำความผิดอาญาตามมาตรา ๕๔ (๒) และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน

ดังนั้น บริษัท ค. จำกัด (มหาชน) บริษัท จ. จำกัด และบริษัท ค. จำกัด ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสาม เป็นผู้ประกอบธุรกิจจำหน่ายคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นผู้ค้าปลีกรายใหญ่ เป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสามไม่มีสถานะที่อยู่ในตลาดเดียวกัน กับตัวแทนจำหน่ายหลักตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงไม่เป็นการกระทำความผิดอาญาตามมาตรา ๕๔ (๒) และมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสาม และส่งสำนวนให้พนักงานอัยการพิจารณาดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๔๓

หมายเหตุ : พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง